

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Kocourka a soudkyň Evy Šonkové a Sylvie Šiškeové v právní věci žalobkyně: **Pivovar Kamenice s.r.o.**, se sídlem nám. Čsl. Armády 2, Kamenice nad Lipou, zast. Mgr. Tomášem Bejčkem, advokátem, se sídlem Dukelských hrdinů 976/12, Praha 7, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 1057/2a, Praha 6, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **KAMENITZA AD**, se sídlem 69 Iztochen blvd., Plovdiv, Bulharsko, zast. Mgr. Františkem Korbelem, Ph.D., advokátem, se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 29. 4. 2020, č. j. O-548711/D19129727/2019/ÚPV, o kasačních stížnostech žalovaného a osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 6. 2024, č. j. 15 A 65/2020-118,

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti **se zamítají**.
- II. Žalovaný ani osoba zúčastněná na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žalovaného ve výši 4 114 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Tomáše Bejčka, advokáta.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **je povinna** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení ve výši 4 114 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Tomáše Bejčka, advokáta.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalobkyně podala dne 15. 6. 2018 přihlášku obrazové ochranné známky vedené pod sp. zn. O-548711 v provedení:

(dále jen „přihlašovaná ochranná známka“). Dne 10. 10. 2018 byla zveřejněna pro seznam výrobků a služeb řazených do tříd podle mezinárodního třídění 32, 40 a 43.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 11. 2019, č. j. O-548711/D18113411/2018/ÚPV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), vyhověl námitkám osoby zúčastněné na řízení a přihlášku přihlašované ochranné známky podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, zamítl. Osobě zúčastněné na řízení totiž svědčí právo k

- obrazové mezinárodní ochranné známce č. 1278703 v provedení:

- obrazové ochranné známce EU č. 17070194 v provedení:

- slovní ochranné známce EU č. 17893755 ve znění „KAMENITZA“.

(dále jen „namítané ochranné známky“).

[3] Žalovaný uvedl, že přihlašovaná ochranná známka je podobná namítaným ochranným známkám a je zapsána pro stejné třídy mezinárodního třídění výrobků a služeb. Existuje proto pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti. Zápisem přihlašované ochranné známky by mohlo dojít k zásahu do zákonem chráněných starších práv osoby zúčastněné na řízení.

pokračování

[4] Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně rozklad, který předseda žalovaného zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil rozhodnutím ze dne 29. 4. 2020, č. j. O-548711/D19129727/ 2019/ÚPV (dále jen „napadené rozhodnutí“).

[5] Předseda žalovaného vymezil průměrného spotřebitele jako člena nejširší veřejnosti, s výjimkou nezletilých osob (v případě alkoholických nápojů a piv). U takového průměrného spotřebitele lze očekávat nízkou úroveň pozornosti při výběru kolizních výrobků a služeb. K vizuální podobnosti předseda uvedl, že dominantní prvky „KAMENICE“ a „KAMENITZA“ porovnávaných ochranných známek mají z podstatné části totožné složení, neboť oba začínají shodnou sekvencí šesti znaků „KAMENI“. Ostatní slovní a obrazové prvky zhodnotil úřad jako doplňky dekorativního nebo popisného charakteru, jejichž rozdílný obsah a motivy mohou podobnost přihlašované ochranné známky a namítaných obrazových ochranných známek z vizuálního hlediska pouze snížit, avšak nikoliv zcela vyloučit. Žalovaný postupoval podle předsedy správně, když konstatoval, že prvky „KAMENICE“ a „KAMENITZA“ jsou dominantní. Tato dominance vyplývá z jejich umístění v centrální části, grafického provedení a velikosti ve vztahu k ostatním prvkům.

[6] Pokud jde o další slovní prvky obsažené v přihlašovaném označení a namítaných obrazových ochranných známkách, předseda přisvědčil žalovanému, že k vizuálnímu rozlišení předmětných označení nemůže významněji přispět výraz „PIVOVAR“ či slovní spojení „Tradition Quality“. Tyto prvky představují pouze obecné informace, které mají popisný či laudatorní charakter, stejně jako letopočty „1861“ a „2017“ u přihlašované ochranné známky a „1881“ u namítaných obrazových ochranných známek. Přítomnost letopočtů v posuzovaných obrazových ochranných známkách, jejich vizuální podobnost naopak ještě zvyšuje, protože letopočty „1861“ a „1881“ jsou si podobné. Ani obrazové prvky nemohou dostatečně odlišit tato označení z vizuálního hlediska. Namítané obrazové ochranné známky sice mají podobu etikety ve tvaru erbu, nicméně dojem etikety může s ohledem na pyramidové uskupení jednotlivých prvků vyvolávat i přihlašovaná ochranná známka. Také uspořádání obrazových prvků v rámci porovnávaných označení, tj. kruhového obrazového prvku obsahujícího písmeno „K“ (u přihlašované ochranné známky) a „štitu se lvem“ (v namítaných obrazových ochranných známkách), spíše přispívá k vizuální podobnosti. Tyto grafické prvky jsou shodně situovány a obdobný je i poměr jejich velikosti ve vztahu k dominantnímu slovnímu prvku „KAMENICE“ a „KAMENITZA“.

[7] Obrazové prvky mají z pohledu průměrného spotřebitele pouze doplňkovou funkci. Slouží jako ozdobné prvky, které opticky zvýrazňují dominantní slovní prvky. Obecně se slovním prvkům přiznává vyšší rozlišovací způsobilost než prvkům obrazovým, neboť průměrný spotřebitel výrobek či službu snáze identifikuje podle slovního názvu než podle vizuálního prvku. Porovnávané ochranné známky tak budou mít na smysly běžného spotřebitele podobný výsledný vizuální účinek.

[8] Ve vztahu k fonetickému hledisku dospěl předseda žalovaného k závěru, že porovnávaná označení jsou si podobná ve vyšším stupni. Tuto podobnost dovodil z dominantních slovních prvků, jejichž výslovnost bude téměř shodná, tedy „kamenice“

a „kamenica“. Fonetická odlišnost v koncových samohláskách je málo významná, neboť následuje po podstatně delší totožné počáteční části „kamenic“. Nelze očekávat, že by průměrný spotřebitel vyslovoval ostatní slovní prvky. Pokud jde o výraz „PIVOVAR“ v přihlašovaném označení, jeho vyslovení nelze zcela vyloučit, avšak u víceslovných označení spotřebitelé obvykle používají pouze nejvýstižnější prvky.

[9] Co se týče sémantického porovnání, výraz „KAMENICE“ i „KAMENITZA“ bude spotřebiteli vnímán jako místopisný název obce Kamenice s tím, že v případě namítaných ochranných známek jde o alternativní přepis do německého jazyka používajícího vazbu dvou souhlásek „TZ“. Sémantický účinek na smysly běžného spotřebitele proto bude podobný. Absence slovního prvku „PIVOVAR“ v namítaných ochranných známkách není podstatná, neboť tento výraz pouze označuje původ výrobků a služeb a postrádá rozlišovací způsobilost. Nevýznamné jsou i doplňující prvky „NAD LIPOU“, „1861“ a „2017“, neboť jen upřesňují, že jde o Kamenici nad Lipou a že roky 1861 a 2017 jsou nějakým způsobem významné ve vztahu k takto označeným výrobkům a službám. Přihlašovanou ochrannou známku si sice průměrný spotřebitel může spojit s městem Kamenice nad Lipou, avšak až při jeho podrobnějším zkoumání. Průměrný spotřebitel tak tuto informaci při zběžném pohledu nemusí vůbec zaznamenat a může se domnívat, že pojem „KAMENICE“ souvisí s obcí Česká Kamenice či s řekou Kamenice. S těmito zeměpisnými údaji pak spotřebitel bude pravděpodobně spojovat i namítané ochranné známky, neboť pro český jazyk neobvyklé koncovky „TZ“ si nemusí povšimnout, anebo se může domnívat, že pojem „Kamenitza“ je cizojazyčná mutace českého názvu „Kamenice“. Nelze předpokládat, že by průměrný spotřebitel měl tak podrobné místopisné znalosti o Bulharské republice, aby věděl, že „Kamenitza“ je název vrchu u města Plovdiv, po němž byla pojmenována jedna ze čtvrtí tohoto města. Předseda se proto ztotožnil se závěrem úřadu, že srovnávaná označení jsou významově podobná.

[10] Přihlašovaná ochranná známka je ze všech tří hodnocených hledisek (vizuálního, fonetického i sémantického) podobná namítaným ochranným známkám, a je tedy podobná i z hlediska celkového dojmu.

[11] Žalobkyně podala proti napadenému rozhodnutí žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Městský soud rozsudkem ze dne 30. 6. 2022, č. j. 15 A 65/2020-63 (dále jen „zrušený rozsudek“), napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný a osoba zúčastněná na řízení napadli tento rozsudek městského soudu kasační stížností.

[12] Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) rozsudkem ze dne 16. 4. 2024, č. j. 10 As 222/2022-100 (dále jen „zrušující rozsudek“), zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Uvedl, že z tohoto rozsudku nevyplývá jednoznačný a vnitřně konzistentní závěr ohledně toho, který prvek (či prvky) je třeba považovat za dominantní. Městský soud na jednu stranu uvedl, že se průměrný spotřebitel zaměří na kombinaci slovních a obrazových prvků, nicméně dále tvrdil, že dominantními prvky jsou pouze prvky obrazové, a prvky slovní za dominantní nepovažoval. Z úvah městského soudu nebylo zřejmé, zda u porovnávání označení nehrozí nebezpečí záměny proto, že porovnávaná označení si nejsou podobná s přihlédnutím k dominantnímu prvku, či proto,

pokračování

že přihlašovaná ochranná známka žádný dominantní prvek nemá, tudíž je nutné posuzovat kombinaci obrazového a slovního prvku.

[13] NSS dále městskému soudu vytkl, že se dostatečně nevyjádřil k možné vizuální podobnosti přihlašované ochranné známky a namítané slovní ochranné známky. V rozsudku městského soudu chybí úvaha o možné dominanci slovních prvků porovnávaných označení a o tom, zda mohou zapříčinit vizuální podobnost porovnávaných označení. Pouhé konstatování městského soudu, že kvůli celkovému obrazovému ztvárnění není přihlašovaná ochranná známka vizuálně podobná slovní ochranné známce, není dostatečné, neboť ignoruje slovní prvky porovnávaných označení.

[14] NSS proto zavázal městský soud, aby v dalším řízení postavil najisto, zda a proč jsou některé prvky dominantní. Teprve pak měl městský soud posoudit jejich možnou vizuální podobnost. Pokud jsou dominantními prvky obrazové prvky, nebo ani jeden prvek není dominantní, či pokud bude nutné posoudit kombinaci obou prvků, musí městský soud tento závěr zohlednit i při hodnocení fonetické a sémantické podobnosti porovnávaných označení. Teprve poté může městský soud posoudit otázku nebezpečí záměny porovnávaných označení, a to i s ohledem na kompenzační princip.

[15] Městský soud rozsudkem ze dne 11. 6. 2024, č. j. 15 A 65/2020-118 (dále jen „napadený rozsudek“), opět zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Dospěl k závěru, že dominantním prvkem přihlašované ochranné známky je sousloví „PIVOVAR KAMENICE“. Slovní prvek „Pivovar“ lze považovat pouze za obecnou informaci, jež má popisný charakter. Za dominantní distinktivní prvek tak považoval slovní prvek „KAMENICE“. Zároveň však zopakoval, že nelze mechanicky aplikovat výkladová východiska, která judikatura stanovila pro posuzování zaměnitelnosti ochranných označení optikou průměrného spotřebitele, nýbrž je třeba reflektovat konkrétní okolnosti případu a zabývat se jejich komplexním zhodnocením. Při posouzení konkrétního případu je namísto zabývat se také tím, jak bude průměrný spotřebitel vnímat i další nedominantní prvky. Přestože si průměrný spotřebitel nemusí v paměti uložit detailní představu o obrazovém ztvárnění ochranné známky, může jistě zachytit některé signifikantní znaky obrazového, respektive graficky zpracovaného ochranného značení. Nelze tedy přehlížet obrazové prvky přihlašované ochranné známky v podobě dvou soustředných kružnic s výrazným písmenem „K“ v jejich středu, jakož i jednobarevného provedení v sytě zelené barvě. Jedná se o prvky, které rovněž upoutají pozornost průměrného spotřebitele. Pozornost průměrného spotřebitele bude v posuzované věci sice primárně zaměřena na slovní prvek, avšak s ohledem na vizuální stránku přihlašované ochranné známky průměrného spotřebitele upoutá kombinace obrazového a dominantního slovního prvku. Byť tedy městský soud shledal slovní prvky dominantními, nevyloučil obrazové prvky ze sféry vnímání průměrným spotřebitelem.

[16] Městský soud uvedl, že při posouzení podobnosti slovních prvků porovnávaných označení nelze z vizuálního hlediska přehlédnout jejich zásadní rozdílnost danou odlišnými dvěma, resp. třemi posledními písmeny. Shoda počáteční části slovních prvků porovnávaných označení nemá za následek podobný celkový dojem, který porovnávaná označení vyvolávají. Tyto slovní prvky se dále odlišují fontem a velikostí písma a především

svou koncovou částí („CE“ a „TZA“). Přítomnost písmen „TZA“ je v namítaných ochranných známkách z vizuálního hlediska důležitým odlišujícím znakem, jelikož jejich užití v češtině je krajně neobvyklé. Jejich přítomnost průměrného spotřebitele s ohledem na svou atypičnost upoutá na první pohled a spotřebitel z nich ihned dovodí, že se nejedná o označení určité lokality na území České republiky.

[17] Co se týče obrazových prvků, namítané obrazové ochranné známky se vyznačují zřejmým důrazem na zdobnost, vícebarevnou pestrost, a nikoli strohé, ale spíše středověk evokující erbovní linie. Naproti tomu přihlašovaná ochranná známka se vyznačuje střídavým a jednoduchým moderním stylem, který klade důraz na prosté linie, přičemž centralizované umístění dvou soustředných kružnic s výrazným písmenem „K“ dotváří dojem kompaktnosti. Srovnávaná označení jsou na první pohled naprosto jinak graficky zpracována. Ani letopočty uvedené na srovnávaných označeních nepřispívají k podobnosti kolidujících ochranných známek. Z vizuálního hlediska letopočty nikterak svou velikostí či jiným typem výraznosti nedominují ani na přihlašované ochranné známce, ani na namítaných obrazových ochranných známkách. Přihlašovaná ochranná známka nadto obsahuje dva letopočty, zatímco na namítaných obrazových ochranných známkách je přítomen pouze jeden. Jejich umístění je rovněž odlišné.

[18] Městský soud dospěl k závěru, že přihlašovaná ochranná známka není z vizuálního hlediska podobná namítaným ochranným známkám, a to ani v nízké míře. Ani v případě namítané slovní ochranné známky neshledal podobnost s přihlašovanou ochrannou známkou, neboť průměrný spotřebitel bude schopen z vizuálního hlediska tato dvě označení s ohledem na jejich rozdílné koncovky snadno rozeznat a odlišit. Při posouzení porovnávaných ochranných známek optikou průměrného spotřebitele, a to současně v kombinaci prvku slovního a obrazového, v případě namítané slovní ochranné známky pouze prvku slovního, nelze dospět k závěru o jejich vizuální podobnosti.

[19] Na průměrného českého spotřebitele budou srovnávaná označení působit odlišně i po stránce sémantické, neboť slovní prvek „KAMENICE“ bude průměrný spotřebitel vnímat jako zeměpisný název spojený s českou lokalitou. Slovní prvek „KAMENITZA“ může na průměrného spotřebitele působit jako fantazijní prvek, případně jako místní název, jenž však není totožný, resp. podobný s názvem české obce Kamenice. Tyto závěry lze užít i při porovnání přihlašované a namítané slovní ochranné známky.

[20] Městský soud nepřisvědčil závěru žalovaného, podle něhož absence slovního prvku „PIVOVAR“ v namítaných ochranných známkách není relevantní. Spojení „PIVOVAR KAMENICE“ totiž zesiluje význam přihlašovaného označení a zajišťuje jeho odlišitelnost od namítaných ochranných známek. Přihlašovaná ochranná známka jednoznačně evokuje, že se vztahuje k výrobkům pocházejícím z konkrétní tuzemské lokality. Průměrný spotřebitel nemusí mít přesné povědomí o konkrétním zeměpisném určení přihlašované ochranné známky, ale jistě ji nespojí s jiným místem než s lokalitou v České republice. Městský soud se neztotožnil s názorem žalovaného, že průměrný spotřebitel si nevšimne písmen „TZ“ u namítaných označení, neboť tato písmena jsou zřetelným odlišujícím znakem, který v češtině signalizuje, že nejde o označení české lokality. Žalovaný na jedné straně předpokládá, že průměrný spotřebitel nezaznamená uvedený rozdíl ve slovech

pokračování

„KAMENICE“ a „Kamenitza“, na straně druhé přisuzuje průměrnému spotřebiteli poněkud nadstandardní schopnost považovat pojem „Kamenitza“ za cizojazyčný výraz (přepis) názvu „KAMENICE“. S touto úvahou městský soud nesouhlasí, neboť průměrný spotřebitel si slovní spojení „PIVOVAR KAMENICE“ či pouze slovo „KAMENICE“ nepochybně spojí s českou lokalitou. Naproti tomu cizokrajně znějící slovo „Kamenitza“ užívané v namítaných označeních nemusí nutně u průměrného spotřebitele asociovat konkrétní zeměpisný název, a to zejména proto, že jde o bulharský lokální údaj, který průměrný spotřebitel nebude znát. Proto může výraz „Kamenitza“ považovat za fantazijní prvek odlišný od zeměpisného označení lokality v České republice. Zároveň nelze ze skutečnosti, že některé veřejně známé pivovary používají cizojazyčnou jazykovou mutaci svých původních označení („*Budweiser Budvar*“ či „*Pilsner Urquell*“), dovozovat, že průměrný spotřebitel bude vždy automaticky cizojazyčný slovní prvek vnímat jako přepis nějakého českého názvu do jiného jazyka.

[21] Co se týká fonetického hlediska, slovní prvky „KAMENICE“ a „KAMENITZA“ mohou být průměrným spotřebitelem vyslovovány obdobně. Foneticky odlišná je pouze poslední slabika těchto prvků. Z judikatury je zřejmé, že u porovnávaných označení bude hrát roli, že významná část těchto slov je shodná, přičemž tato shodná část se nachází na jejich začátku. Nepatrný rozdíl v koncových hláskách „ca“ „ce“ průměrný spotřebitel může snadno přeslechnout, případně se domnívat, že se jedná o jazykovou mutaci téhož názvu. Městský soud shledal fonetickou podobnost přihlašované ochranné známky ve vyšším stupni se všemi namítanými ochrannými známkami. U ostatních slovních prvků porovnávaných ochranných známek nelze očekávat, že by je průměrný spotřebitel vyslovoval.

[22] V rámci celkového posouzení nebezpečí záměny městský soud shledal jako nejdůležitější vizuální hledisko, a to zejména s ohledem na to, že se jedná o obrazové ochranné známky. Uvedené shledal i v případě namítané slovní ochranné známky. Fonetická podobnost není natolik zásadní, aby průměrný spotřebitel vnímal porovnávané ochranné známky jako zaměnitelné. V případě piv hraje poměrně velkou roli také sémantické hledisko, neboť lze očekávat, že valná většina konzumentů dokáže rozlišit tuzemská piva od piv zahraničních podle názvu piva či jeho označení (etikety na láhvi). Přihlašovaná ochranná známka a namítané ochranné známky nebudou působit jako podobné na průměrného spotřebitele z hlediska celkového dojmu. Porovnávané obrazové ochranné známky jak svým dominantním slovním prvkem, tak i s přihlédnutím k jejich obrazovému ztvárnění vykazují dostatečnou míru odlišení. Namítaná slovní ochranná známka je pak zcela odlišitelná a nezaměnitelná od přihlašované ochranné známky na základě převládajícího sémantického hlediska. Ačkoliv tedy městský soud shledal fonetickou podobnost porovnávaných označení ve vyšší míře, tato podobnost není způsobila vést k jejich zaměnitelnosti z hlediska celkového dojmu.

[23] Pokud jde o otázku kompenzačního principu, ten se uplatní jen v případech, kdy jde o podobnost na straně porovnávaných označení i na straně výrobků a služeb, které jimi mají být chráněny. V posuzované věci však podle městského soudu nebyla shledána téměř žádná podobnost porovnávaných označení, s výjimkou podobnosti z fonetického hlediska. Shoda mezi výrobky a službami nemůže mít ze své podstaty potenciál vyvážit nepodobnost kolidujících označení.

II. Obsah kasačních stížností a vyjádření žalobkyně

[24] Osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatelka I.“) podala proti napadenému rozsudku kasační stížnost, jejíž důvody podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[25] Namítla, že některé body napadeného rozsudku si vzájemně odporují. Městský soud se nevypořádal s existencí namítané slovní ochranné známky a pouze zdánlivě se vypořádal s otázkou dominantních prvků. Městský soud dospěl k závěru, že dominantní jsou sice prvky slovní, ale tuto dominanci posoudil jako „nižší“. Městský soud si protiřečí, pokud nejprve uvedl, že slovní prvky jsou dominantní, a vzápětí shledal, že jejich dominance je nižší, a je nutno přihlédnout k obrazovým prvkům. Pokud určil, že dominantní jsou prvky slovní, nemohl vzápětí hovořit o nižší dominanci těchto prvků. Prvky jsou buď dominantní, nebo dominantní nejsou. Při posouzení slovní ochranné známky není možné přihlédnout k žádným jejím obrazovým prvkům, protože v ní žádné obrazové prvky nejsou obsaženy. Současně také není možné hovořit o nižší dominanci slovního prvku, pokud tato známka nemá žádný další prvek. Městský soud se navíc odchýlil od právního názoru NSS uvedeného ve zrušujícím rozsudku, neboť měl stanovit dominantní prvky a z nich pak vycházet při vizuálním, fonetickém, sémantickém a celkovém porovnání.

[26] Městský soud uvedl, že slovní prvky „KAMENIT'ZA“ a „KAMENICE“ jsou vizuálně podobné, ale odlišná koncovka je zásadně odliší, protože „TZA“ zní cizokrajně. Městský soud tedy nesprávně do vizuálního hlediska aplikuje hledisko sémantické. Pokud by se městský soud držel své úvahy, že slovní prvky jsou dominantní a tyto porovnal, musel by dojít k závěru, že se jedná o vizuálně podobná označení díky shodné části označení „KAMENI“.

[27] Stěžovatelka I. odkázala na rozsudek městského soudu ze dne 26. 6. 2024, č. j. 15 A 97/2023-36. Věc se týkala přihlašované slovní ochranné známky „Karpat“ a namítaných obrazových ochranných známek obsahujících dominantní slovní prvek „Karpacie“. Městský soud dopěl k závěru o vizuální podobnosti posuzovaných ochranných známek a konstatoval, že neobvyklá koncovka „ackie“ nehrála zásadní roli při posouzení podobnosti. Vzhledem k totožnosti výrobků a služeb nelze v posuzované věci s ohledem na zásadu legitimního očekávání dospět k odlišnému závěru.

[28] Městský soud sice uvedl, že označení mohou být i přes jednu neobvyklou slabiku podobná, a shledal fonetickou podobnost ve vyšším stupni, tuto skutečnost však ignoroval při hodnocení pravděpodobnosti záměny. Městský soud nezohlednil, že posouzení významu jednotlivých hledisek závisí na druhu ochranné známky a způsobu jejího užívání v praxi. Je třeba zohlednit, o jaké výrobky a služby se jedná a jakým způsobem jsou nabízeny spotřebitelům na trhu. U piv a služeb ve třídách 40 a 43 je zásadně nutné brát ohled na to, že se výrobky objednávají ústně nejen v restauracích a barech, ale též v prodejnách s obsluhou. Současně jsou výrobky propagovány reklamou v médiích jako je rádio, televize nebo sociální sítě, kde fonetické hledisko představuje stěžejní roli. V případě alkoholických

pokračování

nápojů a souvisejících služeb hraje fonetická podobnost dle relevantní judikatury zásadní význam.

[29] Pokud by městský soud aplikoval judikaturní výkladová východiska, musel by dospět k závěru, že se v tomto případě jedná o označení podobná z hlediska vizuálního a fonetického, a tedy i z celkového hlediska. Vzhledem k tomu, že jde o shodné či vysoce podobné produkty a služby, jsou předmětná označení při zohlednění kompenzačního principu zjevně zaměnitelná. I pokud městský soud uznal podobnost alespoň v jediném hledisku (fonetickém), měl aplikovat kompenzační princip.

[30] S ohledem na skutečnost, že porovnávané ochranné známky mají být zapsány pro totožné výrobky a služby, jsou určeny pro totožného spotřebitele, jsou foneticky podobné ve vyšší míře, dále s ohledem na vysokou rozlišovací způsobilost dřívějších ochranných známek a vysoký stupeň podobnosti dominantních prvků i celkového dojmu, je míra zaměnitelnosti obou označení velmi vysoká a asociace průměrného spotřebitele nezpochybnitelná.

[31] Žalovaný (dále jen „stěžovatel II.“) rovněž brojil proti napadenému rozsudku městského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[32] Namítl, že závěry městského soudu ohledně posouzení vizuálního hlediska jsou vnitřně rozporné a neodpovídají ustálené judikatuře. Městský soud konstatoval, že dominantní prvky posuzovaných označení jsou „do určité míry“ podobné. Následně bez bližšího odůvodnění konstatoval, že tento závěr neshledal relevantní. V bodě 96 napadeného rozsudku dospěl k opačnému závěru, tedy že shoda počáteční části slovních prvků „KAMENI“ z vizuálního hlediska nemá za následek podobný celkový dojem. Posouzení podobnosti dominantních prvků z vizuálního hlediska nebylo provedeno městským soudem řádně a bez dílčího závěru o jejich vizuální podobnosti plynule přešlo v posouzení celkového dojmu posuzovaných označení za výrazného užití sémantického hlediska. Sémantické hledisko by ovšem vůbec nemělo být bráno v potaz v rámci hodnocení vizuálního hlediska. Hodnocení podobnosti označení by se mělo nejprve provést z jednotlivých hledisek zvlášť a na jejich základě pak provést hodnocení celkového dojmu posuzovaných označení. Městský soud však hodnotil vizuální hledisko s ohledem na sémantický aspekt, kdy odlišnost spatřuje v neobvyklosti koncovky „TZA“ v českém jazyce. Sled hlásek v kontextu s příslušnými jazykovými pravidly je primárně záležitostí významovou. Pokud jde o vizuální dojem, není možné rezignovat na judikaturní výkladová východiska. S ohledem na shodu prvních šesti písmen v dominantním prvku je třeba dle stěžovatele dospět k závěru o vizuální podobnosti porovnávaných ochranných známek.

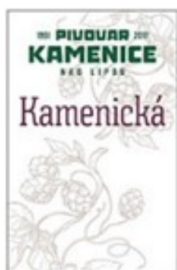
[33] Stěžovatel II. se neztotožnil s názorem městského soudu, že přihlašovaná ochranná známka si není vizuálně podobná s namítanou slovní ochrannou známkou. Stručné vyjádření městského soudu k vizuální podobnosti těchto dvou ochranných známek se nedrží výkladových pravidel stanovených judikaturou. Odchylení se od těchto zavedených pravidel není městským soudem náležitě odůvodněno. Slovo „PIVOVAR“ je ve vztahu k příslušným výrobkům a službám popisným prvkem, narozdíl od prvku „Kamenice“, který má v daném

označení distinktivní charakter. Koncovky „TZA“ a „CE“ se nachází v koncové části slovních prvků, která je z pohledu průměrného spotřebitele nejméně významná. V případě porovnání slovní ochranné známky s přihlašovanou ochrannou známkou nehraje jiný font či velikost písma žádnou roli. Počet slabik dominantních prvků je shodný a jejich délka je podobná.

[34] Městský soud nezohlednil skutečnost, že namítaná slovní ochranná známka má pouze jeden prvek, který z povahy věci nemůže mít nižší míru dominance. Namítaná slovní ochranná známka je obsažena v dominantním prvku přihlašované ochranné známky, s výjimkou její koncovky. Taková míra podobnosti dominantního prvku přihlašované ochranné známky s namítanou slovní ochrannou známkou z vizuálního hlediska nemůže být ve smyslu relevantní judikatury opomenuta při posouzení vizuální podobnosti a celkového dojmu.

[35] Stěžovatel II. odkázal na rozsudek městského soudu č. j. 15 A 97/2023-36 ve věci Karpat. V tomto rozsudku se městský soud zabýval podobným případem a shledal vizuální podobnost porovnávaných označení. Neobvyklá koncovka „CKIE“ v daném případě nehrála zásadní roli. V posuzované věci by pro češtinu srovnatelně neobvyklá koncovka „TZA“ neměla způsobit vizuální nepodobnost porovnávaných ochranných známek. Věc se týkala obdobných výrobků a služeb, pro které byly příslušné ochranné známky nárokovány. Stěžovatel II. s ohledem na zásadu legitimního očekávání konstatuje, že není důvod, aby soudy dospěly v posuzované věci k jinému závěru.

[36] Stěžovatel II. dále odkázal na závěr uvedený v rozsudku NSS ze dne 27. 6. 2023, č. j. 9 As 131/2022-85 [opakovanou kasační stížnost následně NSS zamítl rozsudkem ze dne 18. 7. 2024 č. j. 9 As 33/2024-71, pozn. soudu]. Tato věc se týkala posouzení pravděpodobnosti záměny namítaných ochranných známek a jiné přihlašované obrazové ochranné známky žalobkyně v provedení „

“. NSS v tomto rozsudku uvedl, že „[p]okud se městský soud v daném bodě vyjadřoval k vizuální podobnosti porovnávaných označení s přihlédnutím k dominantním prvkům, musí NSS konstatovat, že pouhá existence písmen ‚TZ‘ v namítaných ochranných známkách by spíše mohla vést k závěru o vizuální podobnosti v nižší míře [...]“. Vzhledem k podobnosti této věci je názor NSS plně aplikovatelný i na posuzovanou věc.

[37] Závěr městského soudu, podle něhož přítomnost písmen „TZA“ v namítaných ochranných známkách představuje významný vizuální odlišující prvek vzhledem k jejich neobvyklosti v češtině a schopnosti okamžitě upoutat pozornost průměrného spotřebitele, kterým městský soud vylučuje vnímání prvku „KAMENITZA“ jako názvu české lokality,

pokračování

je v rozporu s jeho vlastním závěrem, že průměrný spotřebitel může uvedené označení vnímat jako jazykovou mutaci téhož názvu.

[38] Vnitřně rozporné jsou také závěry městského soudu týkající se fonetického a sémantického hodnocení. Městský soud na jednu stranu uvedl, že „*průměrný spotřebitel nebude automaticky cizojazyčný slovní prvek vnímat jako přepis nějakého českého názvu do jiného jazyka*“. V bodu 107 rozsudku městského soudu II. naopak dospěl k závěru, že průměrný spotřebitel se může domnívat, že se jedná o jazykovou mutaci téhož názvu.

[39] Městský soud upozadil fonetické hledisko při hodnocení pravděpodobnosti záměny porovnávaných označení. Fonetické hledisko má však s ohledem na přihlašované výrobky a služby zásadní význam. V napadeném rozsudku není uveden žádný relevantní důvod k tomu, aby městský soud nevzal fonetické hledisko v úvahu při hodnocení existence pravděpodobnosti záměny.

[40] Městský soud si dále protiřečí, když nejprve označil vizuální hledisko za nejdůležitější, a to i při posuzování namítané slovní ochranné známky, a následně při posuzování této známky považoval za nejdůležitější sémantické hledisko.

[41] Městský soud by při dodržení relevantních judikturních výkladových východisek musel dospět k závěru, že minimálně v případě porovnání přihlašované ochranné známky s namítanou slovní ochrannou známkou se jedná o označení podobná z hlediska fonetického a vizuálního, a tím i z hlediska celkového dojmu. I pokud by městský soud dospěl k závěru o nižší podobnosti posuzovaných označení z hlediska celkového dojmu, musel by přistoupit k užití kompenzačního principu, což by s ohledem na shodnost a podobnost zapisovaných výrobků a služeb vedlo k závěru o existenci pravděpodobnosti záměny.

[42] Žalobkyně ve svých vyjádřeních navrhla kasační stížnosti zamítnout. Upozornila na řízení týkající se její jiné přihlašované ochranné známky, v němž NSS rozsudkem č. j. 9 As 33/2024-71 zamítl kasační stížnosti stěžovatelů jako nedůvodné. NSS potvrdil závěr městského soudu, že koncovka „TZA“ je pro český jazyk natolik neobvyklá, že vylučuje vizuální podobnost slovních prvků. Tento závěr je aplikovatelný i v posuzované věci na namítanou slovní ochrannou známku, neboť průměrný český spotřebitel si této koncovky všimne a zapamatuje si ji jako výrazný vizuální prvek.

[43] Žalobkyně se neztotožnila s názorem stěžovatele II., že dominance slovních prvků přihlašované ochranné známky nemůže být oslabena vizuálními prvky. Dominance slovních prvků může být snížena, pokud ochranná známka obsahuje další slovní a obrazové prvky, které mají významný dopad na vnímání průměrného spotřebitele.

[44] Městský soud své závěry dostatečně odůvodnil a nelze mu vytknout nesprávné posouzení vizuální podobnosti či opomenutí relevantních kritérií. Městský soud správně zdůvodnil, proč porovnávaná označení považuje za odlišná, a to i v případě slovní ochranné známky. Žalobkyně souhlasí s názorem městského soudu, že shoda v šesti z devíti písmen nezakládá vizuální podobnost porovnávaných označení. Je totiž nutné zohlednit i další grafické a slovní prvky přihlašované ochranné známky.

[45] Žalobkyně nesouhlasí, že průměrný spotřebitel si zapamatuje pouze dominantní slovní prvky. Grafické prvky hrají podstatnou roli při posuzování vizuální podobnosti ochranných známek. Stěžovatel II. přehlédl body 97–99 napadeného rozsudku, ve kterých městský soud detailně analyzoval všechny namítané ochranné známky, a dospěl ke správnému závěru, že vizuální odlišnost je dostatečně výrazná.

[46] Městský soud se dostatečně věnoval fonetickému hledisku a dospěl k závěru, že srovnávaná označení jsou z tohoto pohledu podobná. Nelze tedy přisvědčit tvrzení stěžovatelů, že bylo toto hledisko opomenuto, nebo že se jím městský soud dostatečně nezabýval. Při hodnocení pravděpodobnosti záměny městský soud správně kladl důraz zejména na vizuální hledisko, které považoval za klíčové.

[47] Žalobkyně uvedla, že v posuzované věci nelze uplatnit kompenzační princip, protože neexistuje vysoká míra podobnosti mezi posuzovanými ochrannými známkami. Shoda mezi výrobky a službami nemůže vyvážit nepodobnost posuzovaných ochranných známek. Stejným způsobem postupoval NSS v rozsudku č. j. 9 As 33/2024-71, když uvedl, že ani aplikace kompenzačního principu by nevedla ke změně závěrů městského soudu.

III. Posouzení kasačních stížností

[48] NSS posoudil zákonné náležitosti kasačních stížností a konstatoval, že byly podány včas, osobami oprávněnými, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelé splňují podmínku dle § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté NSS zkoumal důvodnost kasačních stížností dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejich rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[49] Vzhledem k tomu, že v posuzované věci jde o opakované kasační stížnosti, NSS se nejprve zabýval jejich přípustností ve smyslu § 104 odst. 3 s. ř. s. Možnost účastníků řízení napadnout rozhodnutí krajského (městského) soudu poté, co NSS jeho původní rozhodnutí zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, je totiž omezena § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, jímž krajský soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí zrušil NSS.

[50] NSS dovodil ze zákazu opakované kasační stížnosti výjimky, které jsou nezbytné pro zachování smyslu a účelu jeho rozhodovací činnosti. Ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. se neuplatní zejména v situacích, kdy NSS ve svém předchozím rozhodnutí vytkl krajskému soudu procesní pochybení, nedostatečně zjištěný skutkový stav nebo nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Pokud by v takových případech byla opakovaná kasační stížnost odmítnuta, vedlo by to k vyloučení věcného přezkumu rozhodnutí z hlediska aplikace hmotného práva (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009-165, č. 2365/2011 Sb. NSS). I v těchto případech se však námítky opakované kasační stížnosti musí pohybovat v rámci již vysloveného právního názoru a následování pokynu Nejvyššího správního soudu nebo musí směřovat k právní

pokračování

otázce, která v první kasační stížnosti nebyla řešena a kvůli vadnému procesnímu postupu nebo vadě obsahu rozhodnutí krajského soudu řešena být nemohla (viz usnesení NSS ze dne 1. 7. 2021, č. j. 9 As 22/2021-37). Nepřípustnost opakované kasační stížnosti dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. též vylučuje, aby NSS revidoval svůj původní závazný právní názor (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007-56, č. 1723/2008 Sb. NSS).

[51] NSS zrušil rozsudek městského soudu z důvodu (i.) nedostatečného posouzení otázky dominantního prvku přihlašované ochranné známky. Městský soud měl v dalším řízení uvést, zda je dominantní obrazový prvek, slovní prvek nebo není žádný prvek dominantní a je třeba posuzovat kombinaci obou prvků. Na základě posouzení této otázky měl městský soud následně znovu zkoumat podobnost porovnávaných označení a celkovou pravděpodobnost jejich záměny. NSS ve zrušujícím rozsudku dále vytkl městskému soudu, že (ii.) vyzdvihl pouze nepodobné obrazové prvky, ale již se nevypořádal s otázkou, jaký význam z hlediska celkového dojmu přihlašované ochranné známky mají slovní prvky, které podle stěžovatele II. měly zapříčinit, že i přes odlišnost v obrazových prvcích jsou si porovnávaná označení vizuálně podobná. NSS dále uvedl, že (iii.) nebylo jasné, k čemu se městský soud vyjadřuje v bodě 96 rozsudku, v němž používá pojmy „zaměnitelně podobné“ a „rozdílnost“, tedy zda posuzuje vizuální podobnost porovnávaných označení, nebo zda hodnotí nebezpečí jejich záměny jako celku. Nakonec NSS konstatoval, že se městský soud (iv.) dostatečně nevyjádřil k možné vizuální podobnosti přihlašované ochranné známky a namítané slovní ochranné známky. Pouhé konstatování, že kvůli celkovému obrazovému ztvárnění není přihlašovaná ochranná známka vizuálně podobná namítané slovní ochranné známce, není dostatečné, neboť ignoruje slovní prvky porovnávaných označení.

[52] Stěžovatelé namítli, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný. Problematikou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí se NSS již mnohokrát zabýval ve své judikatuře (srov. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost může být způsobena buď nedostatkem důvodů, o které je rozhodnutí opřeno, anebo nesrozumitelností. Není však projevem nenaplněné subjektivní představy účastníka řízení o tom, jak měly správní orgány rozhodnout, resp. jak podrobně měla být podle něj rozhodnutí odůvodněna (viz např. rozsudky NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35).

[53] Oba stěžovatelé namítají nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, kterou spatřují ve vnitřních rozporech argumentace městského soudu a v jeho neodůvodněném odklonu od ustálené judikatury a rozhodovací praxe.

[54] První rozpor stěžovatelé spatřují v závěrech městského soudu ohledně posouzení vizuální podobnosti porovnávaných označení. Městský soud uvedl, že judikатурní pravidla by spíše nasvědčovala tomu, že slovní prvky porovnávaných označení si jsou do jisté míry podobné. Slovní prvky „KAMENICE“ a „KAMENITZA“ se totiž kromě koncovky skládají ze stejných písmen ve stejném pořadí a totožná část porovnávaných označení se nachází v počáteční části těchto označení (bod 95 napadeného rozsudku). Na druhou stranu městský soud uvedl, že nelze přehlížet zásadní rozdílnost slovních prvků, která spočívá v odlišnosti

jejich dvou, respektive tří posledních písmen. Shoda počáteční části slovních prvků „KAMENI“ proto podle městského soudu nemá z vizuálního hlediska za následek podobný celkový dojem. Přítomnost písmen „TZA“ podle městského soudu svou atypičností přitáhne pozornost průměrného spotřebitele natolik, že ten ihned rozpozná, že nejde o označení určité lokality na území České republiky, ale o označení cizokrajné. Následně městský soud uzavřel, že přihlašovaná ochranná známka není z vizuálního hlediska podobná namítaným ochranným známkám ani v nízkém stupni.

[55] NSS neshledal v posuzované věci rozpor, který by způsobil nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Městský soud sice dospěl k závěru, že pravidla plynoucí z ustálené judikatury by spíše nasvědčovala tomu, že porovnávaná označení si jsou vizuálně podobná. Tato pravidla nicméně neaplikoval, neboť odlišná koncovka slovních prvků vizuální podobnost vylučuje. Je tedy zřejmé, že podle městského soudu si porovnávané ochranné známky nejsou i přes splnění dvou judikатурních pravidel vizuálně podobné (k věcnému přezkumu viz níže).

[56] Stěžovatelé dále spatřují nepřezkoumatelnost ve skutečnosti, že městský soud neodůvodnil odklon od judikatury týkající se pravidel posuzování podobnosti ochranných známek. V bodě 90 totiž městský soud uvedl, že *„souhlasí se závěrem žalovaného do té míry, že dominantním prvkem přihlašované ochranné známky je její slovní prvek. Zároveň však dodává, že nelze mechanicky aplikovat výkladová východiska, která judikatura, ať již na úrovni SDEU či na národní úrovni, stanovila pro posuzování zaměnitelnosti ochranných označení optikou průměrného spotřebitele, nýbrž je třeba reflektovat konkrétní okolnosti případu a zabývat se jejich komplexním zhodnocením“*.

[57] I když by se z výše uvedeného mohlo zdát, že se městský soud odchýlil od ustálené judikatury, ve skutečnosti tomu tak není. Městský soud totiž konstatoval, že slovní prvky porovnávaných ochranných známek nejsou natolik dominantní, aby se zaměřil pouze na ně. Stejně postupoval Soudní dvůr Evropské unie (dále jen „SDEU“) v rozsudku ze dne 12. 6. 2007, ve věci C-334/05 P, OHIM proti Shaker, když uvedl, že *„je namístě provést srovnání, při kterém budou dotčené ochranné známky posuzovány každá ve svém celku, což nevylučuje, že celkovému dojmu, který kombinovaná ochranná známka vyvolává v paměti relevantní veřejnosti, může za určitých okolností dominovat jedna nebo více jejích složek“* (viz též rozsudek Tribunálu SDEU ze dne 23. 10. 2002, ve věci T-6/01, Matratzen Concord proti OHIM, rozsudek SDEU ze dne 6. 10. 2005, ve věci C-120/04, Medion proti Thomson multimedia Sales Germany & Austria GmbH, nebo rozsudek NSS č. j. 9 As 33/2024-71). Městský soud náležitě odůvodnil, proč je dle jeho názoru nezbytné zohlednit i obrazové prvky porovnávaných označení a proč nejsou dominantní slovní prvky těchto označení podobné. Městský soud tak objasnil své závěry ohledně vizuální nepodobnosti porovnávaných označení, přičemž postupoval v souladu s judikaturou SDEU. Napadený rozsudek proto netrpí vadou nepřezkoumatelnosti ani z tohoto důvodu.

[58] Stěžovatel II. dále namítal vnitřní rozpornost mezi závěry městského soudu ohledně fonetického a sémantického posouzení porovnávaných označení. Městský soud na jedné straně uvedl, že průměrný spotřebitel nebude automaticky cizojazyčný slovní prvek „KAMENITZA“ vnímat jako přepis nějakého českého názvu do jiného jazyka, avšak

pokračování

současně v jiné části rozsudku připustil, že se průměrný spotřebitel může domnívat, že se jedná o jazykovou mutaci téhož názvu. NSS konstatuje, že se ve skutečnosti nejedná o rozpor. První závěr totiž městský soud vztahuje k posouzení sémantického hlediska (bod 103 napadeného rozsudku), zatímco druhý se vztahuje k posouzení hlediska fonetického (bod 107 napadeného rozsudku). Městský soud tedy nepostupoval nelogicky, nýbrž hodnotil porovnávaná označení z hlediska jednotlivých kritérií samostatně, jak vyžaduje ustálená judikatura. Je zřejmé, že slovní prvek bude na průměrného spotřebitele působit jinak po sémantické stránce (kdy nebude slovní prvek „KAMENITZA“ vnímat jako překlad názvu české lokality do jiného jazyka) a jinak z fonetického hlediska (kdy z pouhého sluchového vjemu slovo vyslovené jako „kamenica“ může vnímat jako jazykovou mutaci názvu české lokality).

[59] Stěžovatel II. dále shledal rozpor v tvrzení městského soudu, dle kterého *„je právě přítomnost těchto tří písmen (TZA) v namítaných ochranných známkách z vizuálního hlediska důležitým odlišujícím znakem, jelikož jejich užití v češtině je krajně neobvyklé. Jejich přítomnost průměrného spotřebitele s ohledem na svou atypičnost upoutá na první pohled a spotřebitel z nich ihned dovodí, že se nejedná o označení určité lokality na území České republiky, ale o označení cizokrajné“*. Podle stěžovatele II. toto tvrzení odporuje závěru obsaženému v bodu 107 napadeného rozsudku, ve kterém městský soud uvedl, že průměrný spotřebitel se může domnívat, že se jedná o jazykovou mutaci téhož názvu. NSS konstatuje, že v těchto dvou tvrzeních městského soudu rovněž neshledal rozpor. Každé z nich totiž městský soud uvedl v jiném kontextu. První závěr se vztahuje k posouzení vizuální podobnosti (bod 96 napadeného rozsudku), zatímco druhý se týká hlediska fonetického (bod 107 napadeného rozsudku). I zde platí, že slovní prvek „KAMENITZA“ bude působit na průměrného spotřebitele jinak po vizuální stránce (kdy si všimne písmen „TZA“ a dovodí z nich, že se nejedná o název české lokality) a stránce fonetické (kdy slabiku „tza“ může vnímat jako „ca“).

[60] Stěžovatelům je nicméně třeba přisvědčit, že závěr městského soudu, podle něž *„[s]lovní namítaná ochranná známka je pak zcela odlišitelná a nezaměnitelná na základě převládajícího sémantického hlediska“* (viz bod 125 napadeného rozsudku), je zkratkovitý, neboť v ostatních částech rozsudku městský soud pracoval konzistentně s tezí, že nejvýznamnější je vizuální hledisko, a to i co se týče namítané slovní ochranné známky. Nicméně ani z vizuálního hlediska městský soud neshledal přihlašovanou ochranou známku podobnou s namítanou slovní ochrannou známkou. Postačí proto závěr městského soudu tímto způsobem doplnit, resp. upřesnit.

[61] NSS tedy neshledal, že by napadený rozsudek trpěl vadou nepřezkoumatelnosti, a proto se dále věnoval posouzení věcných námitek.

[62] NSS považuje za vhodné poukázat na to, že napadený rozsudek je postaven na závěru, podle něž stěžovatel II. nesprávně dovodil, že průměrný spotřebitel věnuje při nákupu piva nízkou míru pozornosti jednotlivým značkám. Městský soud naopak v návaznosti na judikaturu shledal, že i s tímto segmentem zboží je spojena přiměřená pozornost spotřebitele, jenž se zajímá o původ piva, a to alespoň do té míry, zda se jedná o pivo domácí, či zahraniční. Správnost tohoto závěru městského soudu, jenž se promítá do hodnocení

jednotlivých hledisek posuzování podobnosti ochranných známek, potvrdil NSS ve zrušujícím rozsudku (body 19 až 23). Nyní projednávané kasační stížnosti se této otázce dále nevěnují. Závěry městského soudu týkající se podobnosti ochranných známek a nebezpečí záměny nelze vykládat bez zřetele k tomu, že považoval průměrného spotřebitele za více pozorného, než jak činil stěžovatel II.

[63] Podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách [jenž obsahově odpovídá § 7 odst. 1 písm. a) tohoto zákona ve znění účinném do 31. 12. 2018] platí, že „[p]řihlašované označení se nezapíše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu [...] vlastníkem starší ochranné známky, pokud z důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti; za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou [...]“.

[64] Podle judikatury SDEU musí být celkové posouzení nebezpečí záměny z hlediska vizuální, fonetické nebo sémantické podobnosti porovnávaných označení založeno na celkovém dojmu, který tato označení vyvolávají, přičemž je nezbytné zohlednit zejména jejich rozlišující a dominantní prvky. Klíčovou roli v tomto posouzení hraje vnímání ochranných známek průměrným spotřebitelem relevantních výrobků nebo služeb. Průměrný spotřebitel zpravidla vnímá ochrannou známku jako celek, aniž by analyzoval všechny její jednotlivé detaily (viz rozsudky SDEU ze dne 11. 11. 1997, ve věci C-251/95, SABEL BV proti Puma AG, Rudolf Dassler Sport, nebo ze dne 22. 6. 1999, ve věci C-342/97, Lloyd Schuhfabrik Meyer & Co. GmbH proti Klijsen Handel BV). Při posuzování podobnosti nelze izolovaně zohlednit pouze jeden prvek kombinované (obrazové) ochranné známky a srovnávat je s jinou ochrannou známkou. Všechny složky označení musí být vzaty v úvahu a nelze je opomenout pouze z důvodu jejich menší velikosti nebo nižší rozlišovací způsobilosti. Posoudit podobnost pouze na základě dominantního prvku je možné jedině v případě, kdy jsou všechny ostatní složky ochranné známky zanedbatelné (viz rozsudek SDEU ze dne 12. 6. 2007, ve věci C-334/05 P).

[65] NSS v rozsudku ze dne 24. 10. 2008, č. j. 4 As 31/2008-153, uvedl, že posuzování podobnosti srovnávaných označení nemůže být založeno „pouze na formálním porovnání jednotlivých prvků, ale musí se zakládat na porovnání známkových motivů střetnuvších se označení – tj. rozhodujících složek porovnávaných označení, které při celkovém posuzování jsou výrazem charakteristických vlastností srovnávaných označení. Zaměnitelnost označení může být dovozována z podobnosti v dominantním prvku nebo naopak z toho, že označení dominantní odlišující prvek nemá a ostatní prvky mají nízkou rozlišovací schopnost. Na podobnost známek tak lze usuzovat podle toho, co vytváří celkový dojem, tedy buď již z pouhé části obrazové, či slovní, nebo ze souhrnu obou.“

[66] Oba stěžovatelé namítají, že se městský soud neřídil závazným právním názorem vysloveným NSS ve zrušujícím rozsudku stran posouzení podobnosti a následně i pravděpodobnosti záměny přihlašované ochranné známky s namítanou slovní ochrannou známkou.

pokračování

[67] Městský soud se k vizuální podobnosti přihlašované ochranné známky a namítané slovní ochranné známky vyjádřil v bodech 95, 96 a 98. Uvedl, že tyto dvě ochranné známky si nejsou podobné, jelikož je průměrný spotřebitel bude schopen s ohledem na jejich rozdílné koncovky rozeznat a odlišit. Městský soud konstatoval, že vzhledem k nízké míře dominance slovního prvku u přihlašované ochranné známky je třeba posoudit slovní prvek v kombinaci s prvkem obrazovým, přičemž přihlašovaná ochranná známka jako celek není vizuálně podobná namítané slovní ochranné známce.

[68] Je tedy zřejmé, že městský soud posoudil vizuální podobnost přihlašované a namítané slovní ochranné známky. Nelze proto přisvědčit námitkám stěžovatelů, že by tuto ochrannou známku při svém hodnocení opomenul. Svůj závěr o její vizuální nepodobnosti s přihlašovanou ochrannou známkou založil na odlišnosti koncovky slovního prvku.

[69] Je sice pravda, že při posuzování vizuální podobnosti slovních prvků zpravidla převažuje význam jejich počátečních částí nad koncovkou. SDEU nicméně dovodil, že význam první části slovního prvku nelze absolutizovat, neboť při posuzování možné zaměnitelnosti je nezbytné hodnotit označení jako celek. V rozsudku ze dne 20. 11. 2007, ve věci T-149/06, Castellani SpA proti OHIM, Tribunál SDEU posuzoval vizuální podobnost slovních prvků „CASTELLANI“ a „CASTELLUCA“ u ochranných známek zapsaných pro alkoholické výrobky. Shledal, že rozdílnost koncovek těchto slovních prvků je dostatečná k vyloučení pravděpodobnosti záměny, přestože mají stejnou délku a prvních sedm písmen je identických. Uvedl, že *„[v] rámci celkového vzhledového posouzení označení je tedy odlišnost shledaná mezi slovními prvky ‚castellani‘ a ‚castelluca‘ dostatečná na to, aby byla vyloučena vzhledová podobnost mezi kolidujícími označeními“*.

[70] Tribunál SDEU se odlišnými koncovkami zabýval v rozsudku ze dne 6. 7. 2004, ve věci T-117/02, Grupo El Prado Cervera, SL proti OHIM. Tribunál posuzoval přihlašovanou ochrannou známku „CHUFACIT“ s namítanou slovní ochrannou známku „CHUFI“ a obrazovou ochrannou známkou s dominantním slovním prvkem „CHUFI“. Uvedl, že si slovní prvky nejsou vizuálně podobné, a to ani přes to, že se počáteční část slovních prvků skládá ze stejných písmen ve stejném pořadí.

[71] Tribunál SDEU dále posuzoval v rozsudku ze dne 22. 6. 2004, ve věci T-66/03, Koffiebranderij en Theehandel "Drie Mollen sinds 1818" BV proti OHIM, přihlašovanou obrazovou ochrannou známku s dominantním prvkem „Galaxia“ s namítanou slovní ochrannou známkou „GALA“. Tribunál v tomto rozsudku i přes shodnou počáteční část slovních prvků rovněž dospěl k závěru o vizuální nepodobnosti porovnávaných označení.

[72] V rozsudku ze dne 29. 5. 2014, č. j. 9 As 181/2012-84, NSS neshledal podobnost mezi slovními prvky ochranných známek „RED BULL“ a „REDMAX“. NSS při posuzování vizuální podobnosti těchto označení zohlednil i neobvyklé písmeno „X“ na konci označení „REDMAX“, které upoutá pozornost průměrného spotřebitele.

[73] Dále NSS v rozsudku ze dne 12. 6. 2024, č. j. 6 As 315/2023-44, uvedl, že stejný slovní základ ochranných známek „Trenýrkovice“ a „Trenýrkárna“ neznamená bez dalšího jejich zaměnitelnost. Podstatné je, že další části slovních prvků vyvolávají odlišný celkový dojem.

Ke shodným závěrům dospěl NSS i v rozsudku ze dne 18. 12. 2024, č. j. 7 As 35/2024-57, v němž posuzoval slovní ochrannou známku „IBAZEN“ kolidující se slovními ochrannými známkami „IBAFLEX“, „IBALGIN“, „IBALNET“ a „IBALDEX“.

[74] Z výše uvedeného je tak patrné, že pravidlo, podle něhož mají počáteční části slovních prvků ochranných známek rozhodující význam, nelze aplikovat bezvýjimečně, neboť jeho uplatnění závisí na celkovém posouzení označení (dále viz rozsudek Tribunálu SDEU ze dne 18. 6. 2008, ve věci T-175/06, The Coca-Cola Company proti OHIM, nebo rozsudek NSS ze dne 16. 7. 2009, č. j. 7 As 24/2009-142). Nelze proto dovozovat, že shoda v počáteční části slovních prvků porovnávaných ochranných známek vždy automaticky zakládá alespoň nižší míru podobnosti porovnávaných označení z vizuálního hlediska.

[75] NSS se v posuzované věci ztotožňuje s názorem městského soudu, že koncovka namítaných ochranných známek „TZA“ je pro český jazyk natolik atypická, a tudíž výrazná, že způsobuje nepodobnost porovnávaných ochranných známek z vizuálního hlediska (shodně viz rozsudek NSS č. j. 9 As 33/2024-71, bod 64). Je sice třeba dát stěžovatelům za pravdu, že městský soud při vyhodnocování vizuální podobnosti porovnávaných označení částečně přebíral argumentaci vztahující se k posuzování sémantického hlediska, když uvedl, že průměrný spotřebitel z písmen „TZA“ usoudí, že nejde o označení lokality v České republice. NSS přesto souhlasí s městským soudem, že část slovního prvku namítaných ochranných známek „TZA“ upoutá pozornost průměrného českého spotřebitele, který není zvyklý na její používání v označování piv a podobných nápojů a souvisejících služeb. Tato neobvyklá koncovka zůstane spotřebiteli v paměti, a nelze tedy tvrdit, že by si vybavil pouze počáteční část slovních prvků ochranných známek.

[76] Tento závěr je možné uplatnit i na starší slovní ochrannou známku KAMENIT'ZA. NSS sice souhlasí s tím, že u slovního prvku této ochranné známky nelze (na rozdíl od obrazových ochranných známek) hovořit o jeho nižší dominanci, jelikož tato ochranná známka neobsahuje žádný další prvek, nicméně i u slovní ochranné známky si průměrný český spotřebitel všimne pro český jazyk neobvyklé koncovky TZA, která upoutá jeho pozornost natolik, že může „přebít“ podobnost počáteční části srovnávaných slovních prvků.

[77] Stěžovatel II. odkazuje na bod 40 rozsudku NSS č. j. 9 As 131/2022-80, který se týkal jiného sporu mezi týmiž účastníky řízení ohledně jiné přihlašované ochranné známky. V tomto bodě NSS uvedl, že musí „konstatovat, že *pouhá existence písmen ‚TZ‘ v namítaných ochranných známkách by **spíše mohla** vést k závěru o vizuální podobnosti v nižší míře [...]*“ (zvýraznění doplněno). Stěžovatel II. namítal, že vzhledem k srovnatelnému předmětu těchto řízení je citovaný názor NSS relevantní i pro hodnocení podobnosti kolidujících označení v posuzované věci.

[78] Tato námitka není důvodná. Jak totiž následně uvedl NSS v rozsudku č. j. 9 As 33/2024-71 „*užitím fráze **spíše mohla** nevyslovil jednoznačný závěr ohledně významu písmen TZ ve slovních prvcích namítaných ochranných známek a konečné posouzení ponechal na městském soudu. Ten v bodě 97 napadeného rozsudku vysvětlil, proč nedospěl k závěru o vizuální podobnosti slovních prvků. Není proto pravdou, že by městský soud postupoval*

pokračování

v rozporu se závazným právním názorem NSS. Na základě výše uvedeného NSS shledal, že městský soud posoudil vizuální podobnost dominantních slovních prvků porovnávaných ochranných známek správně. NSS tedy ponechal posouzení na městském soudu, který dospěl k závěru o vizuální nepodobnosti porovnávaných ochranných známek (viz rozsudek městského soudu ze dne 20. 12. 2023, č. j. 15 A 66/2020-122). NSS tento závěr městského soudu následně aproboval rozsudkem č. j. 9 As 33/2024-71.

[79] Stěžovatelé dále nesouhlasí s celkovým posouzením vizuální podobnosti porovnávaných obrazových ochranných známek. Dle jejich názoru městský soud postupoval v rozporu s pravidly plynoucími z ustálené judikatury a rozhodovací praxe.

[80] Městský soud se obrazovými prvky porovnávaných označení zabýval v bodech 81 a násl. napadeného rozsudku. V bodě 90 uvedl, že nelze přehlížet obrazové prvky přihlašované ochranné známky v podobě dvou soustředných kružnic s výrazným písmenem „K“ v jejich středu, jakož i jednobarevného provedení v sytě zelené barvě. Podle městského soudu se jedná o prvky, které optikou průměrného spotřebitele rovněž upoutají jeho pozornost. Pozornost průměrného spotřebitele bude sice primárně zaměřena na slovní prvek, avšak s ohledem na vizuální stránku přihlašované ochranné známky jej upoutá kombinace obrazového a dominantního slovního prvku, neboť přihlašovaná ochranná známka vyniká v zásadě jednoduchým pojetím. V tomto směru nelze pominout ani zřetelnou spojitost mezi písmenem „K“, které je součástí obrazového prvku přihlašované ochranné známky, a prvním písmenem slovního prvku „KAMENICE“. Byť tedy městský soud shledal slovní prvky přihlašované ochranné známky dominantními, nevyločil obrazové prvky z posouzení vizuální podobnosti s namítanými ochrannými známkami. V bodě 92 konstatoval, že namítané obrazové ochranné známky jsou co do grafického a barevného zpracování zcela odlišné od přihlašované ochranné známky. Namítané obrazové ochranné známky se vyznačují jistým důrazem na zdobnost, vícebarevnou pestrost a nikoli strohé, nýbrž spíše středověk evokující erbovní linie.

[81] Tyto úvahy jsou dle názoru NSS v souladu s výše citovanou judikaturou SDEU i NSS, kdy při posuzování vizuální podobnosti porovnávaných ochranných známek lze přihlédnout i k nedominantním prvkům, pokud nejsou zcela zanedbatelné (viz výše uvedený rozsudek SDEU ve věci C-334/05 P). I podle názoru NSS obrazové prvky zanedbatelné nejsou. NSS se ztotožňuje s názorem městského soudu, že průměrný spotřebitel si bezpochyby všimne obrazových prvků přihlašované ochranné známky a namítaných obrazových ochranných známek. Ačkoliv si průměrný spotřebitel nemusí zapamatovat všechny detaily nebo dokonalý obraz těchto prvků, nelze je při posouzení vizuální podobnosti porovnávaných označení z hlediska jejich výraznosti a vzájemné odlišnosti ignorovat. Tato námitka není důvodná.

[82] Na tomto místě je třeba upřesnit význam závěru městského soudu, podle kterého nelze přisvědčit stěžovateli II., *„že průměrný spotřebitel nemá v paměti dokonalý obraz ochranných známek a uchovává zpravidla jen jejich dominantní (slovní) prvky“*. Městský soud tento závěr vyslovil v bodě 94 napadeného rozsudku, ve kterém navázal na svoji argumentaci o nutnosti zkoumat slovní i obrazové prvky porovnávaných označení. Z celkového kontextu nemá NSS za to, že by městský soud popřel judikatorní závěry SDEU, dle nichž

průměrný spotřebitel obvykle vnímá známku jako celek, nevzpomene si na všechny její detaily, ale na její výraznější a dominantní prvky (viz výše uvedený rozsudek SDEU ve věci C-251/95). Úvaha městského soudu nesměřovala k tomu, že by průměrný spotřebitel měl velmi dobrou paměť a byl schopen si zapamatovat obrazové prvky ochranné známky do nejmenších detailů, nýbrž k odmítnutí přístupu, podle něž by bylo možné při porovnávání vizuální stránky zohlednit pouze dominantní (slovní) prvky, jestliže ochranná známka vykazuje i výraznější prvky obrazové.

[83] Stěžovatelé namítají, že městský soud založil své posouzení vizuální nepodobnosti porovnávaných označení převážně na jejich obrazových prvcích a nevěnoval dostatečnou pozornost namítané slovní ochranné známce. NSS tuto námitku neshledal důvodnou. Z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že městský soud hodnotil jak obrazové, tak slovní prvky a dospěl k závěru, že ani slovní prvky si nejsou podobné. Z toho následně dovodil celkovou vizuální nepodobnost porovnávaných ochranných známek. Nelze proto přisvědčit tvrzení, že by se městský soud omezil pouze na posouzení obrazových prvků (viz body 95, 96 a 98 napadeného rozsudku).

[84] Oba stěžovatelé uvádí, že se městský soud odchýlil od právních názorů vyjádřených v jeho rozsudcích ze dne 29. 3. 2018, č. j. 8 A 164/2015-54, a ze dne 26. 6. 2024, č. j. 15 A 97/2023-36. V žádné z těchto věcí nicméně nebyla podána kasační stížnost, a Nejvyšší správní soud tak tyto rozsudky a závěry v nich vyslovené nepřezkoumával. V nyní posuzované věci je podstatné, že se městský soud se stěžovateli předestřenými otázkami vypořádal v souladu se zákonem a judikaturou NSS a SDEU, jak vyplývá z výše uvedeného. Prostřednictvím tohoto rozsudku, stejně jako jemu předcházejícího rozsudku č. j. 9 As 33/2024-71 pak Nejvyšší správní soud sjednocuje rozhodovací činnost městského soudu. Není proto namístě podrobněji se zabývat tím, zda právní názory, na nichž je postaven napadený rozsudek, jsou plně souladné s názory vyslovenými městským soudem v jiných věcech, jestliže nebyly předmětem přezkumu ze strany Nejvyššího správního soudu, a ten tak nemůže být jimi vázán v rovině zajišťování jednoty rozhodování.

[85] Pokud jde o posouzení porovnávaných označení z hlediska sémantického, městský soud převzal své závěry uvedené ve zrušeném rozsudku, a to výslovně též ve vztahu k namítané slovní ochranné známce (bod 104 napadeného rozsudku). Tyto závěry již byly ze strany NSS přezkoumány ve zrušujícím rozsudku, přičemž NSS dospěl k závěru, že jsou správné (viz body 28 až 30 zrušujícího rozsudku). Posouzení městského soudu ohledně nepodobnosti porovnávaných označení ze sémantického hlediska tedy bez dalšího obстоjí.

[86] NSS ve zrušujícím rozsudku uvedl, že rozdíl ve výslovnosti posledního písmene prvků [kamenice] a [kamenica] není natolik významný, aby vyvrátil závěr o podobnosti porovnávaných označení z fonetického hlediska. NSS zároveň souhlasil s městským soudem, že pro český jazyk nejsou typická označení míst zakončená slabikou „ca“. Z tohoto právního názoru vycházel i městský soud v napadeném rozsudku, když shledal fonetickou podobnost porovnávaných označení ve vyšším stupni (a to i ve vztahu k namítané slovní ochranné známce, bod 107 napadeného rozsudku). Městský soud se tedy řídil závazným právním názorem zrušujícího rozsudku NSS. Se závěrem o vyšší fonetické podobnosti porovnávaných ochranných známek ostatně souhlasí i stěžovatelé.

pokračování

[87] Stěžovatelé namítli nesprávné posouzení městského soudu ohledně celkového nebezpečí záměny a kompenzačního principu. NSS se ve zrušujícím rozsudku podrobně nezabýval aplikací kompenzačního principu, protože nemohl předvídat závěry městského soudu v dalším řízení (viz body 31 a 32 zrušujícího rozsudku).

[88] Dle rozsudku SDEU ze dne 29. 9. 1998, ve věci C-39/97, Canon Kabushiki Kaisha proti Metro-Goldwyn-Mayer Inc., vysoká míra podobnosti na straně výrobků a služeb je kompenzována menší mírou podobnosti na straně označení, přičemž tento princip platí i naopak. Dle rozsudku NSS ze dne 28. 5. 2008, č. j. 9 As 59/2007-141, lze kompenzační princip aplikovat pouze v případech, kdy je mezi porovnávanými označeními shledán alespoň určitý (byť jen nízký) stupeň podobnosti.

[89] Stěžovatelé zejména namítli, že městský soud dostatečně nezohlednil fonetické hledisko porovnávaných označení. Uvedli, že podle rozsudku NSS ze dne 7. 9. 2021, č. j. 9 As 118/2021-45, je toto hledisko navíc u daných výrobků a služeb tím nevýznamnějším. Městský soud uvedl, že podobnost označení ve fonetickém hledisku neshledal za natolik zásadní, aby optikou průměrného spotřebitele došlo k nebezpečí záměny porovnávaných označení. Za nejvýznamnější hledisko označil hledisko vizuální. V bodě 129 napadeného rozsudku uvedl, že se kompenzační princip „*uplatní jen v případech, kdy jde o podobnost (v různé míře) na straně porovnávaných označení i na straně výrobků a služeb, které jimi mají být chráněny*“. V bodě 130 konstatoval, že nebylo namístě kompenzační princip aplikovat, protože „*nebyla shledána téměř žádná podobnost porovnávaných označení, s výjimkou podobnosti z hlediska fonetického*“.

[90] NSS dává stěžovatelům za pravdu, že podle rozsudku NSS č. j. 9 As 118/2021-45 je u alkoholických nápojů nejvýznamnějším hlediskem fonetické. V posuzované věci městský soud svůj závěr o významnosti vizuálního hlediska porovnávaných označení založil v bodě 113 napadeného rozsudku na tvrzení, že porovnávaná označení jsou obrazové ochranné známky. Tento závěr není správný, neboť i u obrazových ochranných známek může být fonetické hledisko nejvýznamnější, zejména pokud se jedná o ochranné známky pro výrobky či služby, které si průměrný spotřebitel objednává převážně ústně. Jak uvedli stěžovatelé, u kompenzačního principu je rozhodující, jak a kde se průměrný spotřebitel s ochrannými známkami setkává. Fonetické hledisko by se při posuzování kompenzačního principu neuplatnilo pouze v případě, že by porovnávaná označení neměla žádný slovní prvek, nebo pokud by byl slovní prvek zanedbatelný. K takovému závěru však městský soud zjevně nedospěl, když slovní prvky ochranných známek považoval za dominantní. Tento závěr se rovněž nemůže vztahovat na namítanou slovní ochrannou známku, která z povahy věci obsahuje pouze slovní prvek.

[91] NSS si je nicméně vědom, že výše uvedený závěr rozsudku NSS č. j. 9 As 118/2021-45 ohledně významu fonetického hlediska, který se opírá o některá starší rozhodnutí Tribunálu SDEU, byl následně zčásti překonán rozsudkem Tribunálu SDEU ze dne 23. 2. 2022, ve věci T-198/21, Ancor Group GmbH proti OHIM, jenž se k této otázce vyjádřil komplexně. Tribunál v tomto rozsudku konstatoval, že u alkoholických nápojů (piv) může být nejvýznamnější vizuální hledisko, a to i u slovních ochranných známek.

Konkrétně uvedl, že „i když jsou bary a restaurace nezanedbatelnými prodejními kanály pro tento druh výrobků, je nesporné, že spotřebitel bude moci dotčené ochranné známky v těchto místech vizuálně vnímat zejména tím, že bude zkoumat láhev, která mu bude podána nebo prostřednictvím jiných nosičů, jako je jídelní lístek nebo nápojový lístek, předtím, než si ústně objedná. Navíc, a především, bary a restaurace nejsou jediným způsobem prodeje dotčených výrobků. Tyto výrobky jsou totiž rovněž prodávány v supermarketech nebo v jiných maloobchodních prodejnách, kde si spotřebitel sám vybírá výrobek, a musí se tedy spoléhat hlavně na obrázek ochranné známky použitý na tomto výrobku. Je tedy nutno konstatovat, že při zde uskutečněných nákupech budou spotřebitelé moci vizuálně vnímat ochranné známky, jelikož nápoje jsou vystaveny v regálech [...]. Třebaže byl fonetickému vnímání ochranných známek v oblasti nápojů někdy přiznán převažující význam, ve všech případech tomu tak být nemůže (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 3. září 2010, 61 A NOSSA ALEGRIA, T-472/08, EU:T:2010:347, bod 106). V projednávané věci přitom nebyl předložen žádný důkaz s cílem prokázat, že dotčené výrobky jsou objednávány především ústně. Žádná skutečnost nenasvědčuje tomu, že relevantní veřejnost uvedené výrobky zakoupí za takových podmínek, že by fonetická podobnost mezi kolidujícími označeními měla větší váhu než vzhledová nebo pojmová podobnost při globálním posouzení nebezpečí záměny. Naopak, pokud je relevantní veřejnost vedena k tomu, aby si je v barech a restauracích ústně objednala, obvykle tak učiní poté, co uvidí jejich název v jídelním lístku nebo v nabídce, nebo si bude moci prohlédnout výrobek, který je jí podáván, takže bude moci vizuálně vnímat ochrannou známku, aby vyjádřila, co si přeje koupit.“

[92] Stěžovatelé v posuzované věci netvrdili a ani z ničeho nevyplývalo, že by výrobky stěžovatelky I. bylo možné zakoupit pouze za podmínek, při nichž by fonetická podobnost porovnávaných označení měla větší význam než ostatní dvě hlediska. Pokud tedy městský soud dospěl k závěru, že nejvýznamnějším hlediskem pro posouzení nebezpečí záměny je hledisko vizuální (a to i ve vztahu k namítané slovní ochranné známce), nepostupoval v rozporu s judikaturou SDEU, kterou je vázán i NSS. Vzhledem k výše uvedené judikatuře nebylo namístě zrušit napadený rozsudek, neboť městský soud ve výsledku dospěl k správnému závěru, byť jej nepodpořil odkazem na konkrétní judikaturu. Tato námitka tedy není důvodná.

[93] Městský soud neaplikoval kompenzační princip, protože si porovnávaná označení nejsou z vizuálního (nejvýznamnějšího) hlediska podobná, a neshledal tak celkovou podobnost porovnávaných ochranných známek. NSS se nicméně ztotožňuje se stěžovateli, že tento princip, který je uplatňován v judikatuře SDEU a který byl přijat i vnitrostátní judikaturou, měl být v posuzované věci aplikován. Městský soud shledal vysokou podobnost porovnávaných označení z fonetického hlediska. Pro uplatnění kompenzačního principu stačí již určitý stupeň podobnosti mezi porovnávanými označeními, který je v posuzované věci dán právě na základě vysoké fonetické podobnosti. Nicméně ani aplikace tohoto principu by nevyvrátila závěr městského soudu, že v posuzované věci nehrozí pravděpodobnost záměny porovnávaných označení, neboť tato označení jsou dostatečně odlišná v ostatních hlediscích, z nichž nejdůležitější je hledisko vizuální doprovázené odlišným sémantickým vnímáním ochranných označení. Průměrný spotřebitel, jak jej vymezil městský soud (odchylně od stěžovatele II.), je schopen rozlišit, že zboží opatřené spornými obchodními známkami, včetně služeb souvisejících s jeho prodejem, pochází od různých výrobců. Z tohoto důvodu není nutné rušit napadený rozsudek a postací

pokračování

jeho závěry korigovat. Při aplikaci uvedeného principu by městský soud zjevně dospěl ke stejným závěrům (stejně postupoval NSS v rozsudku č. j. 9 As 33/2024-71).

IV. Závěr a náklady řízení

[94] S ohledem na výše uvedené dospěl NSS k závěru, že kasační stížnosti nejsou důvodné, a proto je podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[95] O náhradě nákladů řízení rozhodl NSS na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka I. ani stěžovatel II. úspěch ve věci neměli, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech.

[96] Žalobkyně naopak byla v řízení o kasačních stížnostech ve vztahu k oběma stěžovatelům úspěšná, a má tak vůči nim právo na náhradu nákladů řízení. Její náklady spočívají v nákladech na zastoupení advokátem, jejichž výše se stanoví podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2024 (dále jen „AT“). Zástupce žalobkyně učinil v řízení dva úkony právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) AT, jimiž se postupně zvlášť vyjádřil ke kasační stížnosti (resp. jejímu doplnění) jednotlivých stěžovatelů. Každý stěžovatel tak způsobil na straně žalobkyně vznik nákladů za jeden úkon právní služby, které sestávají z odměny ve výši 3 100 Kč a náhrady hotových výdajů ve výši 300 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5 a § 13 odst. 4 AT] a dále z náhrady daně z přidané hodnoty ve výši 714 Kč, kterou zástupce žalobkyně, jenž advokacii vykonává jako společník právnické osoby, která je plátcem uvedené daně, je povinen odvést z náhrad (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Každý stěžovatel tak je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v celkové výši 4 114 Kč v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce (§ 149 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, užitý na základě § 64 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. dubna 2025

Tomáš Kocourek
předseda senátu